

ԽԱՐՏԵԱՇ ՈՐԱՆ ՕՐԵՐՈՒՄ

Ցա՛ւ՝ օրերէն ցուրտ, տժգոյն, ե՞րբ քեզ նանչցայ, չեմ յիշեր,
 Ոչ իսկ՝ թէ քեզ փրկեցի՞ր... բայց քեզ այնքա՛ն, այս գիշեր,
 Երակներուս, ջիղերուս մէջէն կը զգամ ընտանի,
 Որ քեզի՛ հետ մանկութիւնն իմ հասունցած կը թրլի...:

Դուն կի՛րք, հեշտա՛նք, դալկութի՛ւն, մարդուն մէջէն, մարդէն ներս,
 Ու քեզ դժուար թէ հերքել մարդը ուզէ՛ր, կարեմա՛ր:
 Ցա՛ւ, անունիդ ես չե՛ի դեռ կերպարանք տեսեր.
 Հոգիս՝ տրտում երբ ձայնեց, շատ ուշ էր ալ... դուն անցա՛ր:

Ցա՛ւ, ինձմէ ներս դուն փչ-փչ կը փողցրանաս, կ'ամբանաս.
 Բայց մինչեւ ո՞ւր քեզի հետ պիտի տանիլ գիս ուզես.
 Քեզմով հասուն, զօրացած, իմաստնացած ալ այնպէս,
 Ես երգելով կը կապեմ խարտեաշ որան օրերուս...:

Այլեւս չե՛մ հերքեր քեզ, հոգիին ցո՛ւնց կու տաս դուն.
 Ու կըրելով հանդերձ քեզ, երիտասարդ իմ հոգին
 Բարձրացընէ պիտի վեր, շէնքը տրտում օրերուն,
 Սեւեռո՛ւն՝ մեծ-մարդերու յաւերժութեա՛ն, հըրաշփի՛ն...:

Շէ՛ն-ՄԱՀ

THE GOLD SHEAF OF MY DAYS

Pale and ghostly pain, when did we first meet?
I never looked for you. That much I know.
Yet my nerves and arteries recognize
my childhood itself ripened in your company.

You, a fever for some, intoxicant for others, although
no one who breathes wishes to acknowledge your stay.
Pain, I had not even heard your name, when my soul
reluctantly introduced us. Then it was too late.

Pain, held silently inside, you sweeten, even solidify.
And it seems you do the carrying now, not I.
Matured by you, strengthened, made wise,
with you I tie the gold sheaf of my days.

No longer can I ignore your hold. Your weight
was the ballast to make a youthful spirit grow.
And bearing you, the architecture of sad days piled high
toward the eternity that visionaries seek.

Translated by
DIANA DER HOVANESSIAN
and
MARZBED MARGOSSIAN

SHEN-MAH